

33.
Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. szeptember 17-én
Az Egyház anya

Kedves Testvérek!

Ma újra visszatérek ahhoz a képhez, hogy az Egyház anya. Nekem nagyon tetszik ez a kép, hogy anya az Egyház. Azért térek hozzá vissza, mert úgy látom, hogy ez a kép nem csak azt mutatja meg, hogy milyen az Egyház, hanem azt is, hogy egyre inkább milyennek kell lennie Anyaszentegyházunknak.

Folytatva a múlt szerdán mondottakat, három dolgot szeretnék hangsúlyozni, mindig szem előtt tartva az emberi édesanyákat, mindazt, amit megtesznek, átélnek és szenvednek a gyermekeikért. Felteszem a kérdést: mit tesz egy édesanya?

1. Mindenekelőtt megtanít járni az életben, megtanít helyesen élni, el tudja igazítani a gyermekeket, mindig a helyes utat akarja nekik megmutatni, hogy növekedhessenek és felnőtté válhassanak. És mindezt gyengéden, érzéssel, szeretettel; mindig, akkor is amikor helyre kell igazítani utunkat, mert vagy letértünk a helyes útról, vagy olyan utat választottunk, amely szakadékba visz. Az édesanya tudja, mi kell ahhoz, hogy gyermeke erkölcsösen éljen, és ezt nem könyvekből, hanem a saját szívéből tanulja. Az édesanyák egyeteme a saját szívük! Ott tanulják, hogyan kell előbbre segíteni a gyermekeiket.

Az Egyház ugyanezt teszi: irányt ad az életünknek, megtanít arra, hogyan kell erkölcsösen élni. Gondoljunk csak a Tízparancsolatra: kijelöli az utat, amelyen járnunk kell, hogy éretté válhassunk, hogy magatartásunkban meglegyenek a szilárd tájékozódási pontok. E parancsolatok annak a gyengédségnek és szeretetnek a gyümölcsei, amellyel Isten ajándékozta nekünk őket.

Erre azt mondhatjátok: „De ezek parancsok! Tilalmak gyűjteménye, melyek mind azzal kezdődnek, hogy »Ne!«" – Szeretnék meghívni benneteket, hogy pozitív szemlélettel olvassátok és gondoljátok át e parancsolatokat, mert esetleg kissé megfélekedtetek róluk.

Látni fogjátok, hogy Istennel, önmagunkkal és másokkal kapcsolatos viselkedésünkről szólnak éppen úgy, ahogyan egy édesanya tanít helyesen élni. Arra szólítanak, hogy ne csináljunk magunknak anyagból bálványokat, amelyek rabszolgájukká tehetnek, hogy meg ne feledkezzünk Istenről, tiszteljük a szüleinket, legyünk becsületesek, tiszteljük a másikat (...) Próbáljátok így nézni a parancsolatokat, mintha azok az erkölcsös életre szóló anyai tanítások lennének. Egy édesanya soha nem tanít rosszat, mindig jót akar a gyermekeinek, és ezt teszi az Egyház.

2. Másodikként azt mondom, hogy amikor egy gyermek felnőtté vált, a maga útját kezdi járni, viseli a saját felelősségét, a saját lábán jár, teszi, amit jónak lát, és néha letér az útról, néha baleset éri. Az édesanyának mindig, minden helyzetben van a türelme ahhoz, hogy gyermekei mellett álljon. A szeretet ereje készíti erre; egy édesanya képes tapintatosan, gyengéden kíséreni gyermekei útját, s akkor is, ha vétnek, tud megértő lenni, közel lenni, segíteni. Az édesanya tud küzdeni a gyermekeiért, mindig kész megvédeni őket. Azokra az édesanyákra gondolok, akik börtönben vagy nehéz helyzetben lévő gyermekeikért szenvednek. Nem azt kutatják, vétkesek-e vagy sem, hanem változatlanul szeretik őket, gyakran vállalnak értük megaláztatásokat, de nem félnek, odaadják magukat.

Az Egyház is ilyen: irgalmas anya, aki megértő, mindig segíteni akar, bátorítja hibát elkövetett vagy elkövető gyermekeit, soha nem zárja be az otthon ajtaját; nem ítél el, hanem felkínálja Isten megbocsátását, felkínálja a saját szeretetét, amely az út újra kezdésére hívja azokat a gyermekeit is, akik mély szakadékba zuhantak. Az Egyház nem fél keresni őket éjszakájukban, hogy reményt adjon nekik; nem fél bejönni éjszakánk sötétségébe, amikor lélek és a lelkiismeret sötétsége borul ránk, hogy reményt adjon! Mert az Egyház anya.

3. És az utolsó gondolat: egy édesanya tud zörgetni, kérni minden ajtónál a gyermekeiért, számíthatások nélkül, szeretettel. Arra gondolok, hogy az édesanyák hogyan tudnak zörgetni főként Isten szívének ajtaján! Mennyit imádkoznak a gyermekeikért, főként a gyengébbekért, azokért, akiknek nagyobb szükségük van rá, azokért, akik veszedelmes vagy elhibázott utakon járnak.

Néhány hete itt, Rómában, a Szent Ágoston-templomban miséztem, ott, ahol Ágoston édesanyjának, Szent Mónikának ereklyéit őrzik. Mennyit

imádkozott Istenhez a fiáért ez a szent édesanya, mennyi könnyet ontott érte!

Rátok gondolok drága édesanyák: mennyit imádkozhattok gyermekeitekért belefáradás nélkül! Folytassátok csak az imádságot, bízzátok gyermekeiteket Istenre, Neki nagy szíve van! Zörgessetek Isten szívének ajtaján a gyermekeitekért mondott imádságokkal.

Így tesz az Egyház is: imádságaival az Úr kezébe helyezi gyermekeinek minden gondját-baját. Bízunk az Anyaszentegyház imádságának erejében: az Úr nem marad érzéketlen. Mindig meg tud lepni minket, amikor nem is várjuk. Az Anyaszentegyház ezt tudja!

Ezeket szerettem volna ma elmondani Nektek. Lássuk meg az Egyházban a jó anyát, aki megmutatja az utat, amelyen járnunk kell, aki mindig türelmes, irgalmas és megértő, és oda tud helyezni minket Isten kezébe.